

калето занесе заповѣдь: да се върнатъ обратно въ Сръдецъ. Такава била волята на великия имъ боляръ Радулъ.

Страторътъ на дружината се позамисли, спогледа се съ вѣрнитѣ си бранници, наведе чело. И пое обратно пѣтя къмъ пронията на властела си. Какво друго му оставаше да прави?

Въ това време Борилъ изпрати за трети пѣтъ презъ този день да повикатъ Мария при него. Залавянето на Радула му даваше повече дързостъ. И този пѣтъ заплахитѣ му нѣмаше да бѣдатъ ограничени.

Едва бѣ превалило пладне. Гореща жаръ лѣхаше отъ напеченитѣ крепостни стени, отъ нажеженитѣ плочи на двороветѣ. Прѣстѣта въ градинитѣ бѣ станала суха и ко-рава като камъкъ. Людѣтѣ съ мъжа поемаха пламналия въздухъ, крѣеха се въ зимници, въ сѣнчести градинки, бѣгаха изъ лозя и периволи.

Горе, затворена въ стаята си, сякашъ въ душна пещъ, Мария се луташе като пленена лъвица. Само Дафина имаше право да излиза изъ двора на палата. Ала нито Валентинъ, нито който и да било можеше да каже нѣщо вѣрно отъ това което става навънъ.

И никаква вестъ отъ Радулъ! Никакъвъ знакъ... А ето, че Борилъ я викаше за трети пѣтъ долу, за да получи последната ѣ дума. Можеше ли тя да вземе решение, да каже последна дума, когато не бѣ говорила съ него. Какъ стоеше работата съ бунта, имаше ли още поне капка надежда. Вече два пѣти наредъ тя твърдо бѣ отказала на предложението. И нищо на свѣта не би могло да я накара да се съгласи. Но да имаше поне подкрепата на неговата воля, да имаше поне две думи вестъ отъ него... Какво ставаше въ Сръдецъ? Какво се тъкмѣше наоколо ѣ? Можеби все пакъ бунтътъ, щѣше да избухне. Да можеше само да предаде Иоановото писмо нѣкому, въ нѣчии сигурни рѣще! Напраздно Валентинъ се опитваше да получи позволение да излѣзе презъ нѣкоя отъ строго варденитѣ порти на калето.

Вратата се отвори. Двама блюститѣли я помолиха да ги следва.